

Nova programació expositiva

Lluís Hortalà

— *Posar el dit a l'ull*

Del 19 de febrer
al 13 de juliol de 2025

FUNDACIÓ
VILA CASAS

ESPAIS
VòIART
BARCELONA

Lluís Hortalà

— *Posar el dit a l'ull*

L'exposició

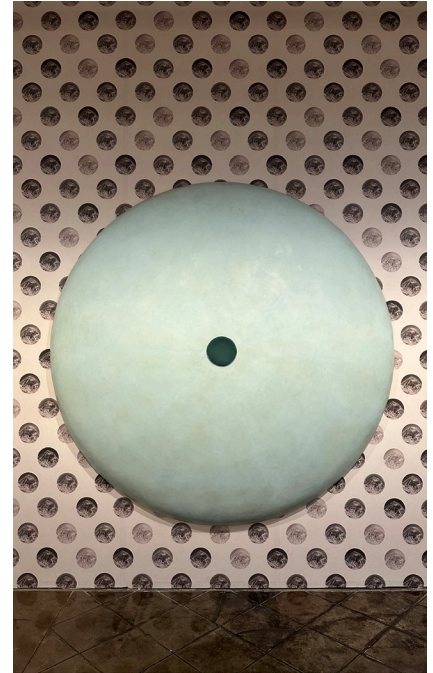
Lluís Hortalà (Olot, Girona, 1959) presenta *Posar el dit a l'ull* als Espais Volart, una exposició que planteja un joc irònic sobre l'aparença, l'acceptació de l'engany o la rèplica de realitat, les tècniques que utilitza l'art per produir i reproduir les imatges, el miratge i els límits del *trompe-l'œil*, la il·lusió òptica o la imitació. L'exposició, comissariada per **Teresa Grandas**, planteja un recorregut pels treballs duts a terme en els darrers anys, tot entrecreuant-los amb algunes obres anteriors, sense una cronologia determinada, sinó posant en relació idees i reflexions que transiten per tota la seva trajectòria: què és el saber i les seves manifestacions, de quina manera el coneixement ens fa pensar el món i quines són les estructures que articulem per vehicular la seva visibilitat.

Les obres que formen part de l'exposició estan vinculades als processos de treball i es proposa la instal·lació a les sales expositives d'un espai on l'artista podrà continuar la creació d'una de les peces.

La seva obra interpel·la allò que anomenem la contemporaneïtat amb recursos de la tradició pictòrica, basant-se en la visió com a mecanisme d'aproximació al món.

El que podria semblar un mer exercici de virtuosisme és un re-
vulsiu per enfrontar-nos a una reflexió sobre els mecanismes de coneixement sobre els quals es fonamenten els models culturals i socials; així com sobre la pràctica artística contemporània i la relació de l'estètica amb la política.

L'any 2014 i 2015, Lluís Hortalà va assistir a la prestigiosa escola Van der Kelen Logelain per a estudiar les tècniques de pintura decorativa que Alfred Van der Kelen va instaurar a finals del segle XIX. Allà va aprendre a imitar la textura del marbre, que ara aplica amb mestratge a un conjunt d'objectes falsament sortints. El seu objectiu és atrapar la mirada de l'espectador i submergir-la en una xarxa de tensions i contorsions basada en l'efecte físic real sobre l'ull. L'artifici *trompe-l'oeil* permet a l'artista reconduir la reflexió sobre l'art i la visualitat a una experiència corporal mitjançant un conjunt d'objectes que aconseguen enganyar l'ull tot i que a la consciència de què mira li sembli haver descobert el truc.

Topologia de la visió
1991

Pintura sobre fusta

Programació expositiva — *Espais Volart*

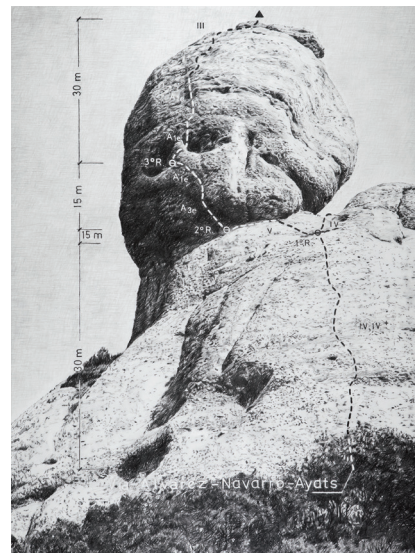

Lluís Hortalà fa servir la hibridació dels llenguatges –la pintura escultòrica, basada inicialment en la seva formació d'escultor; el dibuix fotogràfic sense usar mai la fotografia; o la imatge en moviment–, per tal de crear una obra que està formulada en termes de coneixement i de llenguatge. Les maneres de veure ens remetent a les maneres de conèixer, a la reflexió d'allà on estem, del lloc espacial i mental. També és fonamental la distinció entre tècnica –procediment, pràctica vinculada a una habilitat– i tecnologia –coneixements, instruments i mètodes: uns sabers i aprofitaments pràctics–, on ell se situa.

La mirada és una forma de reflexió de les maneres d'estar al món, de la nostra relació amb la natura, però també dels mecanismes de construcció del poder. Tal com diu **Teresa Grandas**, la comissària de la mostra: “Moltes de les seves primeres obres es relacionaven amb un aspecte biogràfic: la seva pràctica de joventut de l'alpinisme. L'atracció per la muntanya es barrejava amb la planificació de la ruta, el desig de l'ascens al cim, el coneixement profund de les pells de la muntanya, de les textures del terreny, de les circumstàncies que fan o no possible l'arribada al lloc desitjat. Més endavant, portarà aquesta reflexió sobre el sentit de la cultura i la política a les formes de construcció social d'espais artificials com el museu, la justícia i el poder, a través del *trompe-l'œil*”.

A l'obra de Lluís Hortalà, tot és pura aparença. Allò que el seu treball fa en realitat és convidar-nos a entrar, a reflexionar, a qüestionar tot allò de què sembla que parla, per tal de mostrar-nos que parlem d'altres coses. No és, en absolut, un territori de certeses, sinó una gran paradoxa.

L'exposició comença amb l'obra *Échafaud (Mundus muliebris)* 2016-2024, una escalinata de petites dimensions. Aquesta peça ens introdueix en una reflexió que vertebra tot el treball de Lluís Hortalà sobre la mirada. Durant segles, el poder ha considerat el marbre com a signe d'identitat. Versalles és el paradigma de l'ostentació, amb l'ús de materials exquisits, com ara els marbres de diferents tipologies. Els marbres hiperrealistes de Lluís Hortalà són, en realitat, olis damunt tela fruit de sis mesos d'aprenentatge a la millor escola de *trompe-l'œil* de Bèlgica que el porta a plantejar metafòricament les relacions entre marbre i poder.

Exercitatori V
2010
Carbó i polímers sobre tela

Échafaud (Mundus muliebris)
2016-2024
Oli sobre tela i fusta

Programació expositiva

— *Espais Volart*

El paper pintat que fa referència a l'obra *Into the thin air*, 2001, utilitza una estratègia de fragmentació: presenta uns forats rodons que deixen entreveure al darrere un dibuix al carbonet de l'Everest. Ens obliga a forçar la mirada per tal de descobrir la muntanya, com una cortina de flocs de neu. La inaccessibilitat de la composició ens parla també de la dificultat de l'experiència de l'ascens al cim més alt del món; una experiència personal de l'artista com a escalador, que es combina amb les seves investigacions sobre la percepció.

“Alguns dels temes que apareixen a l'obra de Lluís Hortalà estan estretament vinculats a la seva experiència, com a alpinista experimentat i com a artista professional, com a escultor. I és que aquest matís és força important, perquè el seu treball parteix de la seva formació escultòrica. Ser escalador i ser escultor: l'escalador recorre la pedra, la supera a través d'una experiència perceptiva que s'accentua per tal d'estendre la trama, la via a seguir. A les muntanyes, n'explora els límits i els horitzons. D'una manera semblant a les seves obres del cicle *El lugar de lo común*, configurada per les sèries “Guillotina”, “Ante la Ley” i “Nuremberg”, que anirem trobant entrecreuant-se al llarg de l'exposició.”, explica **Teresa Grandas**, comissària de la mostra.

Hortalà porta a terme un treball sobre aproximacions crítiques a la percepció, a través de topografies abstractes. El format rodó, que apareixerà en diversos moments en la seva obra, com per exemple a *Topologies de la visió*, 1991, remet a la representació de l'ull i de la visió, no com un fet empíric, sinó mitjançant la subjectivitat de la mirada. Ens hi planteja el joc de les il·lusions òptiques, a través d'una retina opaca. Teresa Blanch es refereix a aquests treballs com a topografies abstractes de la visió, que reflexionen sobre els mecanismes i els condicionants perceptius que articulen fins a l'actualitat la seva trajectòria artística.

A la sala petita, trobem l'obra *Aunque sea un instante*, 2006, un díptic amb la imatge d'una glacera, un dels espais més traïdors i perillosos de travessar a la muntanya. Aquesta obra vol incidir en la qüestió del procediment amb què ha estat creada: a partir d'una fotografia, en fa un dibuix, del qual en farà una còpia, fins al punt que un exercici de reproducció ens fa desconfiar sobre què és original i a on resideix la certesa. Al costat del díptic, trobem unes tires de fotocòpies (*Chivato II i III*, 2006) que l'artista utilitza com a guia en la construcció de la peça. Dibuixos que retalla en tires i que, un cop desestimats, acumula com a testimonis dels xivatos que han calgut per dur a terme les obres.

Into the thin air
2001
Paper pintat

Aunque sea un instante
2006
Carbó i paper sobre alumini
Díptic

Programació expositiva — *Espais Volart*

Entre 2014 i 2015, tal com s'ha comentat anteriorment, Hortalà va estudiar pintura antiga i tècniques de *trompe-l'œil* en marbres, fustes o metalls a l'acadèmia Van Der Kelen-Logelain de Brussel·les. A partir d'aquell moment, va aplicar aquests coneixements al seu treball per tal de reflexionar sobre l'art i la visualitat, l'engany a l'ull. A l'obra *On n'y voit rien* (Daniel Arasse), 2023 ens planteja el context des del qual es mira l'art, és a dir, el museu. En paraules de la comissària: "Presenta uns espais que reconeixem com a museístics a través de petits indicis, buits. Tota la composició està revestida d'un aire fantasmagòric, una sensació d'inacabat, un joc de tensions que fa que ens preguntem què hi ha darrere aquest joc d'aparences. Al costat, descobrim la trama del sistema de treball que l'artista utilitza –i que ens anirà revelant parcialment en diferents moments de l'exposició–, alhora que juga amb la contaminació de la mirada contemporània".

El tema de la muntanya apareix en l'obra d'Hortalà a partir de la segona meitat dels anys noranta i es converteix en una constant iconogràfica en el seu treball durant uns anys. El mecanisme de l'engany, d'introduir trampes que poden passar desapercebudes, es consolidarà en la utilització del *trompe-l'œil*. A l'obra *Postals de Montserrat*, 2009-10, l'artista dibuixa les muntanyes resseguint-les, convertint una fotografia de les guies d'escalada en una postal antiga amb cinc versions minucioses, alhora que tramposes, ja que va introduint petites variacions a través del desplaçament de les rocalles.

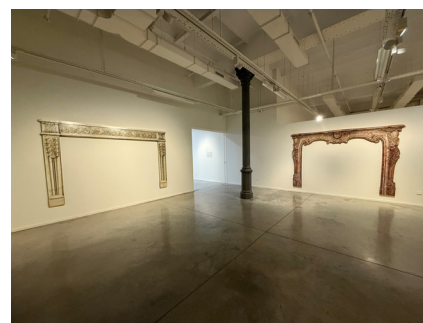
El títol de l'obra *Encore un moment, monsieur le bourreau*, *encore un moment*, 2017-18, al·ludeix a la frase pronunciada per Madame du Barry, l'amant de Lluís XV de França, quan va ser sentenciada a mort per un tribunal revolucionari i portada al cadafal per morir a la guillotina, on va clamar per la seva vida. La fi de l'antic ordre, del món frívol i mundà de la monarquia, personificat en la xemeneia rococó, donarà pas a la Il·lustració i a l'estil neoclàssic de la segona xemeneia.

Els dos estils, també, personifiquen la pugna que havien mantingut Madame du Barry, com a amant del monarca, i la delfina, Maria Antonieta, esposa de l'hereu. El rerefons polític per a l'hegemonia d'Europa per part dels Habsburg feia necessari mantenir un equilibri dins la cort francesa, el teatre de la diplomàcia i dels gestos, que es va trencar amb el gir radical dels esdeveniments.

En aquest context, l'estil i ús monumental del marbre es converteix en ideologia cultural i alhora en una teoria banal sobre la vanitat.

On n'y voit rien (Daniel Arasse)
2023
Oli sobre lli

Encore un moment, monsieur le bourreau, encore un moment
2017-2018
Oli sobre fusta

Ante la Ley 2018-2020, mostra la Spanish Room de la National Gallery de Londres, la sala dedicada a pintura espanyola totalment buida. També està buida la cadira del guardià que representa la llei. Aquesta obra és un joc amb elements que trenquen la il·lusió del *trompe-l'œil* en què està construïda, i que només qui pari molta atenció podrà veure. Planteja irònicament un joc i un contra joc, que ens fa dubtar de la nostra mirada, subjecta a l'engany.

El projecte inacabat, *Nuremberg, la història sempre es repeteix dues vegades, 2022-25*, acull el taller temporal de l'artista durant aquesta exposició per poder seguir el procés de treball. Aquesta és la porta de la llei, la porta a la justícia. Pertany a l'edifici on va tenir lloc el judici als alts càrrecs del nazisme després de la Segona Guerra Mundial –els anomenats Judicis de Nuremberg–, el mateix on anys abans s'havien promulgat les lleis antisemites del Tercer Reich. Una paradoxa viscuda sota els mateixos símbols, sota els quals el vencedor fa servir els mateixos recursos formals que el vençut. Una lliçó d'història, de canvi en la memòria col·lectiva, segons l'esdevenir polític, com havíem vist en el cas del museu.

Llei i barbàrie es retroben en un exercici de memòria i reflexió, que envolta la tecnologia utilitzada per Lluís Hortalà. L'art, en el cas de la reflexió sobre el museu, i la justícia presenten la necessitat de ser repensats en el present, després de mostrar la seva vulnerabilitat.

L'any 1935, Marcel Duchamp va voler introduir el moviment a la pintura i va crear els *Rotoreliefs*. Es tractava d'uns discos de cartró de doble cara que podien girar i crear il·lusions òptiques de profunditat, però que quan s'aturaven revelaven l'engany. Lluís Hortalà parteix d'aquestes obres i hi introdueix variables que juguen amb l'aparença i la trampa, amb el *trompe-l'œil* tal com reflecteix a l'obra *Lanterne chinoise* i *Escargot, 2023-24*. Si Duchamp utilitzava el cartró, aquí veiem marbre, un material pesant que impossibilita el moviment i que contravé l'essència d'aquestes obres. Estem novament en un escenari de ficcions.

Nuremberg. La història sempre es repeteix dues vegades 2023-2025
Oli sobre fusta i tela

Lanterne chinoise i Escargot 2024
Oli sobre fusta

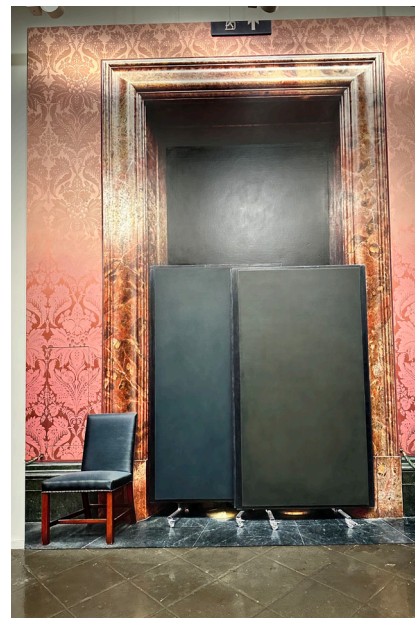
Programació expositiva

— *Espais Volart*

La instal·lació *Cartrons preparatoris camí de l'arrel, Montserrat (2009-10)*, que trobem baixant al pis de baix baixant a mà esquerra, presenta un conjunt de cartrons de treball de diferents sèries sobre la muntanya. Els papers presenten petits forats que fan de guia per resseguir-se en el dibuix quan ja es passa a la tela. Novament, se'ns revela una part del procediment, del procés de treball i de construcció de les imatges; ens mostra una part de l'artifici. Però també ens parla de la memòria del material, de com s'apel·la al real i al record.

Seguint amb el recorregut de l'exposició ens trobem amb un sòcol formant una creu, entrecuat i tancant el pas. Aquesta obra que porta el títol *No se ve nada (Prado), 2022-23*, hi ha un joc visual i una provocació física, a partir d'una ficció dels marbres entrecruats que, tot i ocupar el seu lloc habitual entre la paret i el terra, desplacen la seva col·locació i en disloquen el sentit. Estem davant d'una pintura escultòrica o d'escultura pintada?

Ante la ley (Before the Law Sits a Gatekeeper), 2018-20, obra adquirida per la Fundació Vila Casas, és la segona part del primer díptic, aquí, la porta està bloquejada i és inaccessible. La barrera, una de les convencions utilitzades als museus, ens recorda la impossibilitat de transgredir el llinar. La impossibilitat d'entrar-hi, en aquest cas, a veure l'obra.
2020-2022
Oli sobre lli

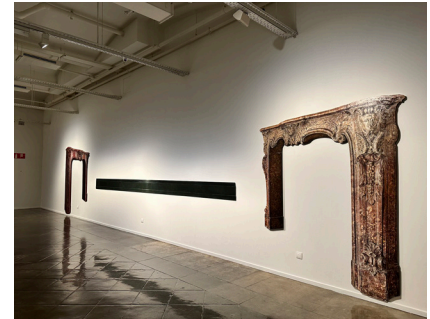
L'obra juga amb dues perspectives per emfatitzar el joc perceptiu i conceptual. Parteix de l'experiència de la mort i de la negació. Ens planteja una reflexió sobre què és la pintura i sobre la dessacralització de l'art, sobre la institució, i el seu sentit avui dia.

Hortalà ens planteja una escultura biogràfica (*All the mountains i have climbed, 1999*) que consisteix en una reconstrucció fictícia d'una serralada formada per totes les muntanyes que va escalar, bo i modelant el record en fang. El sentit de la vista, fonamental en la seva obra, és substituït pel sentit del tacte. Precisament el tacte és essencial per practicar l'escalada i per dur a terme l'acte escultòric. La mirada del públic es produeix des d'una posició superior, de manera que inverteix l'escala i replanteja la posició des de la qual percebem les coses. En paraules de l'artista, és una "manera molt privada i molt particular de reconstruir el meu propi dietari en un espai. I, sobretot, de memòria".

All the mountains that I have climbed
1999
Fang sense coure

Les dues xemeneies refinades i sofisticades que trobem a l'última sala de l'exposició, pròpies d'espais on l'ornament vol evidenciar un estatus, estableixen un diàleg interromput o completat amb un sòcol. Convertits en objectes en suspensió, cap dels tres elements ocupen el lloc que convencionalment els correspondria arquitectònicament. En el cas del sòcol, penja com la fulla afilada de la guillotina a punt de caure, però també fa de pausa ortogràfica, una mena de guió que uneix el conjunt i que reproduïx el basament d'una de les sales del Musée du Louvre. Aquesta obra que porta com a títol *Guillotina (Louvre)*, 2017-19, trasbalsa la posició sobirana de la mirada i revoca les convencions formals dels elements que la constitueixen. La composició en escorç força la retòrica de les formes de les xemeneies en una visió forçada de les peces, que ens fa reflexionar novament sobre els enganys de la percepció.

Guillotina (Louvre)
2017-2019
Oli sobre fusta

En paraules de **Teresa Grandas**, comissària de l'exposició: "El treball de Lluís Hortalà en té molt, d'enuig saludable que ens obliga a tornar a mirar, que no vol anestèsies, que juga amb nosaltres. Més enllà de maneres de fer, és un gran trompe-l'œil, un artifici conceptual que ens planteja el parany i la il·lusió, per fer-nos veure allò que no és. Lluny d'hiperrealismes, és un projecte intel·lectual en el qual la pintura és entesa com a pensament i llenguatge, com a tecnologia i mitjà de coneixement. Fa contemporània una estructura tècnica de virtuosisme pictòric, un anacronisme que transforma en una eina per tal de repensar el present. És un joc de veritat i mentida, que enganya l'ull en una tensió entre qui mira i allò que és mirat. Tanmateix, no es tracta tan sols de mirar, sinó de comprendre, d'activar una mirada crítica".

Programació expositiva

— *Espais Volart*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

ESPAIS
VolART
BARCELONA

Lluís Hortalà

(Olot, Girona, 1959)

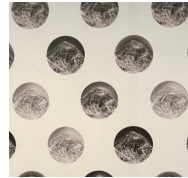
Entre 1977 i 1978, estudia a l'Escola de Belles Arts Sant Jordi de Barcelona. A principis dels anys noranta, comença a treballar en la sèrie "Topologies de la visió", escultures murals de forma circular de fusta revestida de polièster. Més tard treballarà en obres relacionades amb l'arquitectura, i després amb estructures corporals; en paral·lel, s'inicia en l'experimentació amb ceràmica. Entre els anys 1995 i 2001, viu i treballa a Londres, a la residència Delfina Studio, on conrea temes de paisatge, instal·lacions lumíniques, dibuix i escultura. Des de principis del 1997 i fins a l'any 2013, crea obres basades en la seva experiència personal com a alpinista. Durant els anys 2014 i 2015, estudia a l'acadèmia Van Der Kelen-Logelain de Brussel·les, on assisteix a classes de pintura antiga i d'imitació de marbres i fustes basades en la tècnica del trompe-l'œil. A partir d'aquest moment, desenvolupa noves sèries, crítiques amb les estructures de poder i les seves institucions. Entre les seves exposicions individuals, en destaquen *Art Song. The Awaiting Plinth*, Museo del Prado, Madrid (2023); *Ante la Ley hay un guardián* (instal·lació al vestíbul), Museo Nacional Thyssen-Bornemisza, Madrid (2022); *Guillotina*, Centre d'Art Tecla Sala, l'Hospitalet de Llobregat (2019); *Il y a bien du monde aujourd'hui à Versailles*, Galeria Rocío Santa Cruz, Barcelona (2016); *Les Tentacions*, Museu de Montserrat, Montserrat (2015); *Lluís Hortalà*, CDAN, Centro de Arte y Naturaleza, Fundación Beulas, Osca (2012); i *Right Place, Wrong Time*, Fundação Calouste Gulbenkian. Centro de Arte Moderna José de Azeredo Perdigão, Lisboa (2004); i la col·lectiva *Opac*, Sala Montcada, Barcelona (1991). La seva obra forma part de les col·leccions de nombroses institucions, com ara Patrimoni Nacional, Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía (MNCARS), Museu d'Art Contemporani de Barcelona (MACBA), Col·lecció Banc de Sabadell i Col·lecció Fundació Vila Casas; i d'importants col·leccions particulars, com ara la Norman Foster o la col·lecció Hubert Guerrand-Hermès.

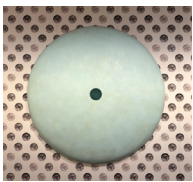
Obres en exposició

Échafaud (Mundus muliebris)
2016-2024,
oli sobre tela i fusta
130 x 165 x 200 cm,
col·lecció de l'artista

Into the thin air
2001,
paper pintat,
380 x 1.000 cm,
col·lecció de l'artista

Topologia de la visió
1991,
pintura sobre fusta,
235 cm Ø,
Col·lecció d'Art Banc Sabadell

Nada salvo el lugar habrá tenido lugar
2019 (en procés),
oli sobre lli i tècnica mixta,
4 peces, 2 de 7 x 420 cm
i 2 de 70 x 100 cm, col·lecció de
l'artista

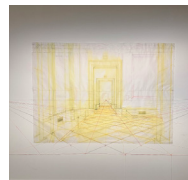
Aunque sea un instante
2006,
carbó i paper sobre alumini,
díptic,
153 x 155 cm c/u,
col·lecció particular

Chivato II
2006,
carbó sobre paper en caixa de fusta
amb metacrilat,
120 x 35 x 12 cm,
col·lecció particular

Chivato III
2006,
carbó sobre paper en caixa de
fusta amb metacrilat,
120 x 35 x 12 cm,
col·lecció de l'artista

On n'y voit rien (Daniel Arasse)
2022,
dibuix preparatori, tècnica mixta
sobre paper vegetal,
175 x 250 cm,
col·lecció de l'artista

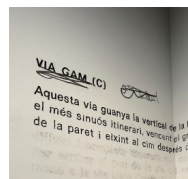
On n'y voit rien (Daniel Arasse)
2023, oli sobre lli,
175 x 250 cm,
col·lecció de l'artista

Postals de Montserrat
2009-2010,
carbó sobre paper,
5 peces, 90 x 135 cm c/u,
col·lecció de l'artista

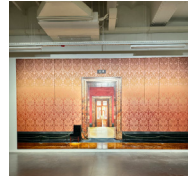
*Encore un moment, monsieur
le bourreau, encore un moment*
2017-2018,
oli sobre fusta, 2 peces,
esquerra: 194,5 x 296 x 4,5 cm;
dreta: 192,5 x 300 x 4,5 cm,
col·lecció de l'artista

Diedre, col·lecció de l'artista
2010,
carbó sobre paret,
217 x 77 x 77 cm,
col·lecció de l'artista

Guia de Montserrat
1997,
publicació,
20 x 15 x 15 cm,
col·lecció de l'artista

*Ante la ley (Spanish room.
"Before the law")*
2018-2020,
oli sobre lli, 300 x 590 cm,
Col·lecció d'Art Banc Sabadell

*Nuremberg. La història sempre
es repeteix dues vegades*
2022 (en procés),
oli sobre fusta i tela,
535 x 327 x 30 cm
col·lecció de l'artista

Lanterne chinoise i Escargot
2023-2024,
oli sobre fusta,
2 peces,
81 Ø x 327 x 30 cm c/u,
col·lecció particular

*Dolomites (Cima Ovest di Lavaredo,
parete nord)*
2013,
carbó i polímers sobre polièster,
142 cm Ø,
col·lecció de l'artista

Camí de l'arrel. Montserrat
2009-2010,
impressió digital sobre
paper,
5 peces, 217 x 150 cm c/u,
col·lecció de l'artista

Les temptacions
2010,
dibuix preparatori,
carbó sobre paper,
94 x 175 cm,
col·lecció particular

Fal·làcia patètica (Premonició)
2010,
carbó i polímers sobre tela,
217 x 150 cm,
col·lecció de l'artista

Fal·làcia patètica I
2010,
carbó i polímers sobre tela,
217 x 150 cm,
col·lecció de l'artista

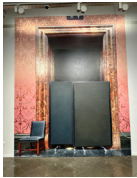
Fal·làcia patètica (La Tebaida)
2010,
carbó i polímers sobre tela,
217 x 150 cm,
Col·lecció HEF INVERSORA

Fal·làcia patètica (Omissió)
2010,
carbó i polímers sobre tela,
243,5 x 160 cm,
col·lecció de l'artista

No se ve nada (Prado)
2022-2023,
oli sobre tela i fusta,
137 x 274 x 137 cm,
col·lecció de l'artista

Ante la ley (Before the Law Sits a Gatekeeper)
2020-2022,
oli sobre lli,
387 x 303 cm,
Fundació Vila Casas

Guillotina (Prado)
2017-2019,
oli sobre fusta i pintura de paret Farrow & Ball, fusta:
52 x 533 x 1 cm, pintura a la paret:
350 x 750 cm,
col·lecció de l'artista

Atlas minéralogique visionnaire (Masque)
2012,
carbó i polímers sobre polièster,
236 x 90 x 15 cm,
col·lecció particular

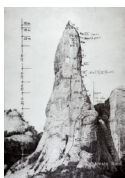
Exercitatori V
2010,
carbó i polímers sobre tela,
217 x 150 cm,
col·lecció de l'artista

Exercitatori IV
2010,
carbó i polímers sobre tela,
217 x 150 cm,
col·lecció de l'artista

Exercitatori VI
2010,
carbó i polímers sobre tela,
217 x 150 cm,
col·lecció de l'artista

Exercitatori VIII
2010,
carbó i polímers sobre tela,
217 x 150 cm,
col·lecció de l'artista

Exercitatori VII
2010,
carbó i polímers sobre tela,
217 x 150 cm,
col·lecció de l'artista

Programació expositiva — *Espais Volart*

Posar el dit a l'ull (18 de Brumari)
2017-2025,
oli sobre fusta, 4 peces.
120 cm Ø clu,
col·lecció de l'artista

Exercitatori IX
2010,
carbó i polímers sobre tela,
217 x 150 cm,
col·lecció de l'artista

All the mountains that I have climbed
1999,
fang sense coure,
40 x 700 x 30 cm,
col·lecció de l'artista

Guillotina (Louvre)
2017-2019,
oli sobre fusta,
3 peces, esquerra: 235 x 205 x 4 cm;
centre: 30 x 556 x 1 cm; dreta: 235
x 200 x 4 cm,
col·lecció de l'artista

Uuuuhhh! II
2004,
carbó i collage sobre paper
160 x 185 cm,
col·lecció particular

Per a més informació podeu contactar amb el departament de premsa i comunicació

Neus Pérez Garcia
nperez@fundaciovilacasas.com

Descàrrega d'imatges via web: www.fundaciovilacasas.com/ca/documentos-premsa

Usuari: premsa
Contrasenya: premsa2025

FUNDACIÓ VILA CASAS

www.fundaciovilacasas.com

ESPÀIS
VoLART
BARCELONA

Espais Volart
Ausiàs Marc, 20-22
08010 Barcelona
+34 93 481 79 85
volart@fundaciovilacasas.com

CAN
FRAMIS
BARCELONA

Museu Can Framis
Roc Boronat, 116-126
08018 Barcelona
+34 93 320 87 36
canframis@fundaciovilacasas.com

CAN
MARIO
PALAFRUGELL

Museu Can Mario
Plaça Can Mario, 7
17200 Palafrugell (Girona)
+34 972 306 246
canmario@fundaciovilacasas.com

PALAU
SOLTERRA
TORROELLA

Museu Palau Solterra
Església, 10
17257 Torroella de Montgrí (Girona)
+34 972 761 976
palausolterra@fundaciovilacasas.com